

Sygn. akt II CNP 8/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 sierpnia 2015r.,
skargi Uniwersytetu Łódzkiego z siedzibą w Łodzi
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 30 października 2014r., sygn. akt III Ca 1478/14 wydanego
w sprawie z wniosku Uniwersytetu Łódzkiego z siedzibą w Łodzi
przy uczestnictwie Spółdzielni Inwalidów "N." z siedzibą w K.
oraz I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.
o złożenie świadczenia do depozytu sądowego,

1. odrzuca skargę

**2. zasądza od skarżącego Uniwersytetu Łódzkiego na rzecz
uczestników postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia)
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sąd Okręgowy w Łodzi z dnia 30 października 2014 r., III Ca 1478/14 została oparta na podstawie naruszenia art. 693¹ k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego przeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarga wnioskodawcy nie spełnienia tych wymogów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że np. samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Podobnie obowiązek uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem nie może ograniczać się do wskazania potencjalnego źródła szkody. Natomiast obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.